

Zöldi László

Bodor Pál sírkövére

Hajnal van, még semmit sem tudok a részletekről. Bár kapcsolatban vagyok Johannával és Palival, Bodor Pál felnőtt gyermekeivel, nem ébreszteném fel őket, hogy elmondják, miként távozott az életből. Összpontosíthatok hát a Diurnus-jelenségre.

Mint majd' minden erdélyi tollforgatónak, 87 éves korában elhunyt barátomnak is voltak álnevei. Ezek mögé bújt, ha ki akarta kerülni a cenzorok fürkésző tekintetét. Amidőn azonban 1983-ban átkerült Magyarországra – tanúsíthatom, hogy mindössze műanyag szatyorral a kezében, benne csíkos pizsamával és fogkefével –, újabb álnevet kellett keresnie, nehogy a kenyérkeresettel kecsegtető jegyzetei miatt baja essen Bukarestben rekedt lányának. Feljött hozzám az irodalmi hetilap szerkesztőségébe, és elmesélte, hogy az itteni sajtóban Spectator (megfigyelő, szemlélő) szeretne lenni, az Aradról elszármazott publicista, Krenner Miklós nyomán. Lebeszéltem róla, mondván: nem a közírói hagyomány fontos, hanem az új hangvétel. Így lett Pali Diurnus (napi), melyet tudomásom szerint Antal Gábor adott neki akkori munkahelyén, a Magyar Nemzet szerkesztőségében. Ezen az álnéven írta reggelenként megjelenő jegyzeteit a múlt század nyolcvanas éveiben, amíg Johanna ki nem szabadult a bukaresti túszságból. Utána pedig megtartotta mindvégig, amely azonban nem tegnap este fejeződött be.

A rendszerváltás óta gyűjtöm a szállóigéket. A mintegy háromezer szellemes mondatból hatvanhét kötődik Diurnushoz, Bodor Pál a válogatott csúcstartója. Az első a Magyar Nemzet 1989. november 1-i számában látott napvilágot, és illik e nekrológhoz: *„Halottak napja csak addig lesz a Földön, míg vannak élők is”*. Az utolsó pedig az ellenszék.hu nevű portál digitális felületén jelent meg 2012. április 30-án, és időszerűsége aligha vitatható:

„Szidják a diktátort, rossz az ízlése. Nem az a baj. De kötelezővé akarja tenni.” A közvélemény-formáló újságíró, közíró, szépíró, a glosszák mestere szellemileg nem tegnap este halt meg. Évek óta a felejtés betegségével küszködött, és gyöngyszemek már nem csöppenhetek ki a tollából.

Ez volna az a pillanat, amikor Pali szelíden csóválná a fejét, és azt javasolná, hogy az iménti képzavar helyett találjak ki valami mást. Csakhogy ebben a bémult helyzetben nem jut eszembe jobb hasonlat. Szerencsére válogathatok a jobbnál jobb mondatai közül. Ama szállóigével búcsúzom tőle, melyet A Hírlap című dunaújvárosi újságba írt 1994. április 21-én, és akár végrendeletnek is megteszi: „*TekerjeteK szavaimba!*”